

Parki Narodowe w Polsce

Ochrona przyrody – ogół działań zmierzających do zachowania w niezmiennym lub optymalnym stanie przyrody ożywionej i nieożywionej a także krajobrazu.

Prawne formy ochrony przyrody:

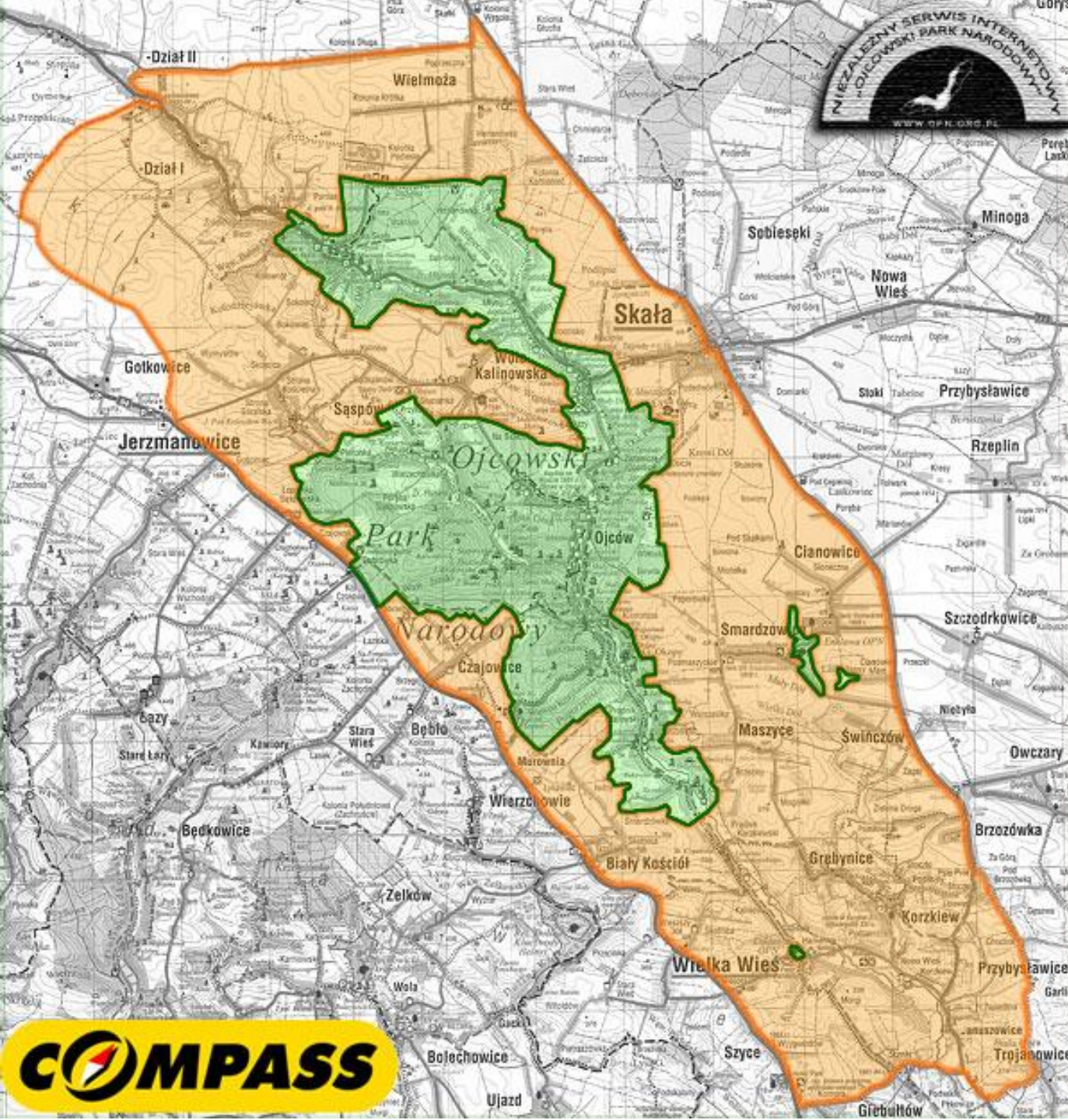
- **parki narodowe,**
- rezerваты przyrody,
- parki krajobrazowe,
- obszary chronionego krajobrazu,
- pomniki przyrody,
- użytki ekologiczne

Parki narodowe

tworzone są decyzją Rady Ministrów

Obszar wyróżniający się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, społecznymi, kulturowymi i edukacyjnymi, **o powierzchni nie mniejszej niż 1000 ha**, na którym ochronie podlega cała przyroda oraz walory krajobrazowe.

Na terenie parku wyróżnia się 3 strefy: strefę ochrony ścisłej, strefę ochrony częściowej i strefę ochrony krajobrazu. Wokół parku obowiązkowo wyznacza się **otulinę** parku narodowego.

Obszar OPN i jego otuliny

23 Parki Narodowe

PARKI NARODOWE W POLSCE

National Parks in Poland

Parcs nationaux de Pologne

Nationalparks in Polen

Słowiński

Woliński

„Bory Tucholskie”

Wigierski

Biebrzański

Drawieński

Narwiański

Białowiecki

„Ujście Warty”

Wielkopolski

Kampinoski

Poleski

Świętokrzyski

Roztoczański

Karkonoski

Ojcowski

Gór Stołowych

Gorczański

Pieniński

Babiogórski

Magurski

Bieszczadzki

Tatrzański

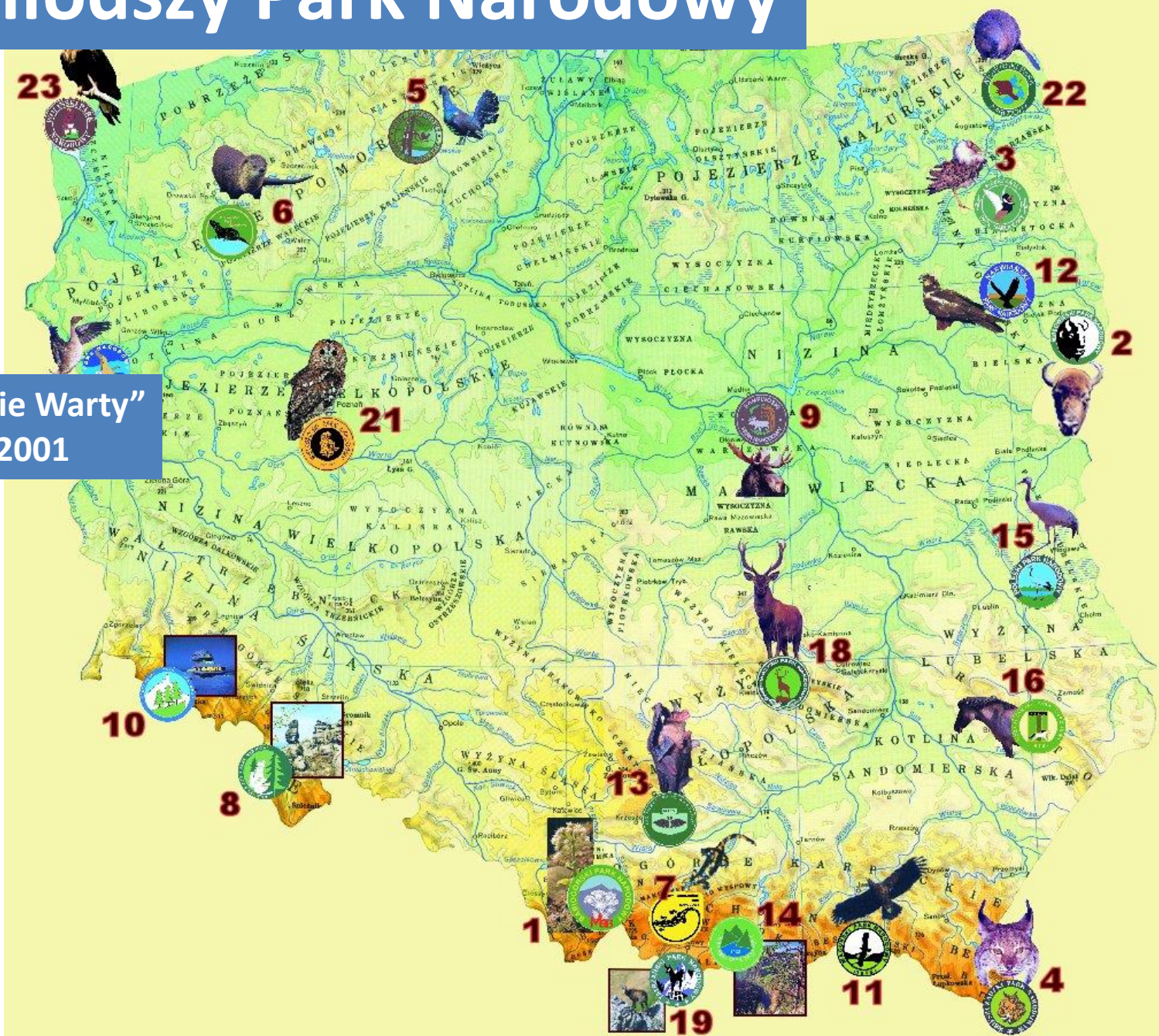
Najstarszy Park Narodowy

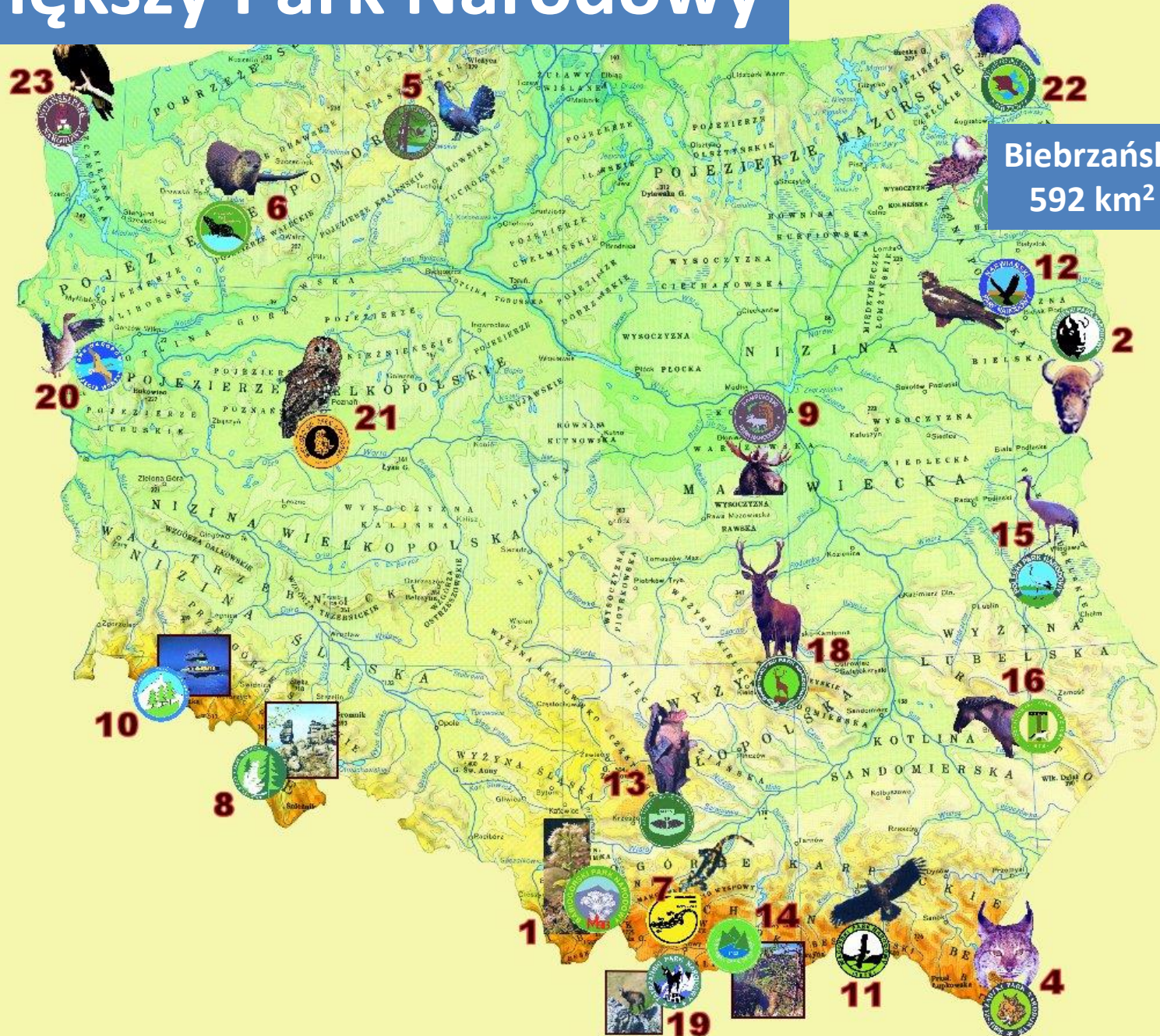
Białowiecki
1932

Najmłodszy Park Narodowy

„Ujście Warty”
2001

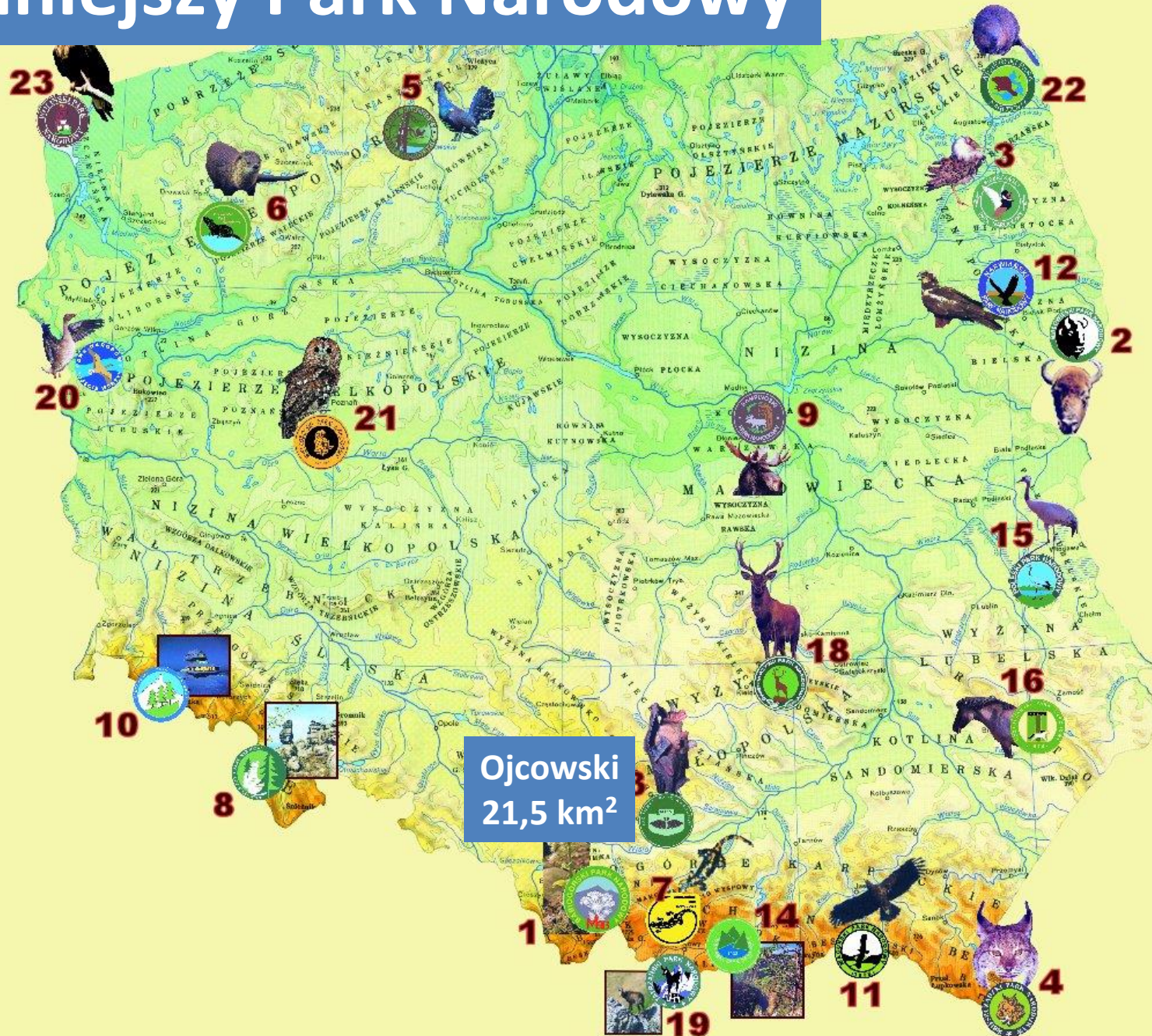

Największy Park Narodowy

Biebrzański
592 km²

Najmniejszy Park Narodowy

Wędrówka po parkach narodowych Polski

Babiogórski Park Narodowy (1954)

okrzyń jeleni

Babiogórski Park Narodowy

Klasycznie wykształcony układ pięter roślinnych, zespół roślinności naskalnej i jedyne w Polsce stanowiska roślin: okrzyn jeleni i rogownica alpejska

Masyw Babiej Góry

PIĘTRA ROŚLINNOŚCI (Tatry i Beskidy)

Piętro turniowe
powyżej 2300 m n.p.m.

Piętro halne
na Babiej Górze od 1650 m n.p.m.
w Tatrach od 1850 do 2300 m n.p.m.

Piętro kosodrzewiny
na Babiej Górze od 1390 do 1650 m n.p.m.
w Tatrach od 1450 do 1800 m n.p.m.

Piętro regla górnego
od 1150 do 1500 m n.p.m.

Piętro regla dolnego
od 550 do 1150 m n.p.m.

Piętro pogórza
od 300 do 550 m n.p.m.

Regiel dolny w klimacie umiarkowanie chłodnym jest to piętro lasów liściastych i mieszanych występujące na wysokościach poniżej 1000-1250 m n.p.m.

Regiel górny - piętro roślinne usytuowane pomiędzy (1000)1250-1550 m n.p.m.
W reglu górnym przeważa świerk.

Kosodrzewina - występuje na terenach pasm górskich Europy Środkowej i Południowej w piętrze kosówki powyżej regła górnego a poniżej piętra hal.

Kosodrzewina w Dolinie Gąsienicowej

Hala w rozumieniu **botanicznym** to zbiorowisko trawiaste charakterystyczne dla obszaru Alp i gór Europy Środkowej.

Wysokogórskie hale na Ciemniaku w Tatrach

Turnia - rodzaj skalistego, ostrego szczytu lub skałki o stromych lub nawet pionowych ścianach, charakterystycznego dla gór o rzeźbie alpejskiej,

Buczynowe Turnie

Białowiecki Park Narodowy (1947)

Znany z ochrony najlepiej zachowanego fragmentu Puszczy Białowieckiej, ostatniego w Europie fragmentu lasu pierwotnego oraz liczącej kilkaset sztuk, największej na świecie wolnościowej populacji żubra

Białowiecki Park Narodowy (1947)

Obszar Ochrony Ścistej Białowieckiego Parku Narodowego w 1979 z racji dużego znaczenia dla kultury i dziedzictwa ludzkości, wpisano na prestiżową **Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego UNESCO**

Białowiecki Park Narodowy (1947)

Do obszarów ochrony ścisłej (Obręb Ochronny Orłówka) i muzeum mogą wejść turyści jedynie pod opieką uprawnionego przewodnika.

Białowiecki Park Narodowy (1947)

Puszcza Białowieża jest najlepiej zachowanym lasem naturalnym na Nizinie Wschodnioeuropejskiej. Ponad 2/3 powierzchni parku zajmują lasy liściaste.

Biebrzański Park Narodowy (1993)

Największy w Polsce Park Narodowy.

Biebrzański Park Narodowy wpisany został na listę wodno-błotnych obszarów chronionych Konwencją Ramsar.

bataliony

Biebrzański Park Narodowy (1993)

Największy w Polsce Park Narodowy.

Biebrzański Park Narodowy wpisany został na listę wodno-błotnych obszarów chronionych Konwencją Ramsar.

Biebrzański Park Narodowy (1993)

Relikt (przeżytek) – termin biogeograficzny służący na określenie współczesnych organizmów, zarówno roślinnych jak i zwierzęcych, mających w przeszłości szerszy zasięg geograficzny, lecz obecnie żyjących na terenie znacznie mniejszym

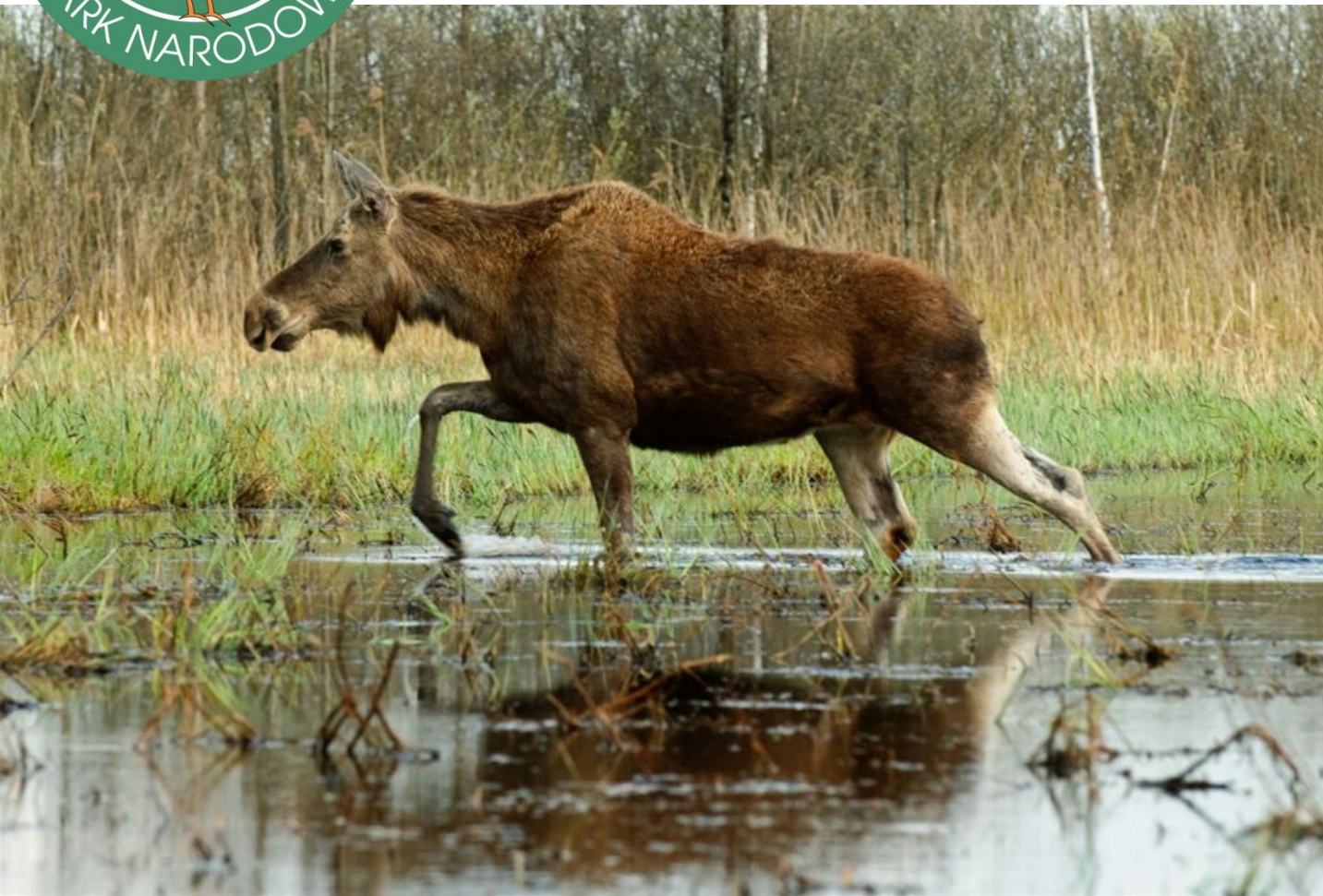

rosiczka na mokradłach

Biebrzański Park Narodowy (1993)

Na terenie Biebrzańskiego Parku Narodowego występuje 49 gatunków ssaków, 271 gatunków ptaków, 36 – ryb, 12 – płazów, 5 – gadów.

łoś na mokradłach

23

17

5

22

6

3

12

20

21

2

9

15

10

8

18

16

13

1

7

14

19

11

4

Bieszczadzki Park Narodowy (1973)

Bieszczadzki Park Narodowy chroni najwyższe partie polskiej części Karpat Wschodnich. W Parku wyróżniono dwa piętra roślinno-klimatyczne: **regiel dolny i połoniny**. Nie występuje tu roślinność typowa dla regla górnego (drzewa iglaste).

ryś

Bieszczadzki Park Narodowy (1973)

Bieszczadzki Park Narodowy chroni najwyższe partie polskiej części Karpat Wschodnich. W Parku wyróżniono dwa piętra roślinno-klimatyczne: regiel dolny i połoniny.

niedźwiedź brunatny

Bieszczadzki Park Narodowy (1973)

Endemit – (najczęściej gatunek) rzadko spotykany, unikatowy dla danego miejsca albo regionu, występujący na ograniczonym obszarze, nigdzie indziej niewystępujący naturalnie..

goździk kartuzek

Bieszczadzki Park Narodowy (1973)

Bieszczadzki Park Narodowy chroni najwyższe partie polskiej części Karpat Wschodnich. W Parku wyróżniono dwa piętra roślinno-klimatyczne: **regiel dolny i połoniny**. Nie występuje tu roślinność typowa dla regła górnego (drzewa iglaste).

regiel dolny

Bieszczadzki Park Narodowy (1973)

Połonina – nazwa zbiorowisk muraw alpejskich i subalpejskich wykształconych ponad górną granicą lasu w Karpatach Wschodnich

Park Narodowy Bory Tucholskie (1996)

Bory Tucholskie – jeden z największych kompleksów borów sosnowych w Polsce.

Głuszec zwyczajny
(*Tetrao urogallus*)

głuszec który występował w Borach Tucholskich

Park Narodowy Bory Tucholskie (1996)

Bory Tucholskie – jeden z największych kompleksów borów sosnowych w Polsce.

Park Narodowy Bory Tucholskie (1996)

Celem PNBT jest zabezpieczenie zestawu unikatowych typów ekosystemów charakterystycznych dla Pomorza, zwłaszcza ekosystemów jeziornych (**jeziora lobeliowe**).

Jeziro lobeliowe – jezioro o małej twardości wody, przeważnie o kwaśnym odczynie.

Park Narodowy Bory Tucholskie (1996)

Celem PNBT jest zabezpieczenie zestawu unikatowych typów ekosystemów charakterystycznych dla Pomorza, zwłaszcza ekosystemów jeziornych (**jeziora ramienicowe**).

Jeziro ramienicowe w Borach Tucholskich

Drawieński Park Narodowy (1990)

Lasy na terenie Parku zajmują 83% powierzchni. W większości są to lasy bukowe i dębowo-bukowe, a także bory sosnowe. Ponadto 10% powierzchni wodnej Parku zajmują jeziora wraz z rzekami.

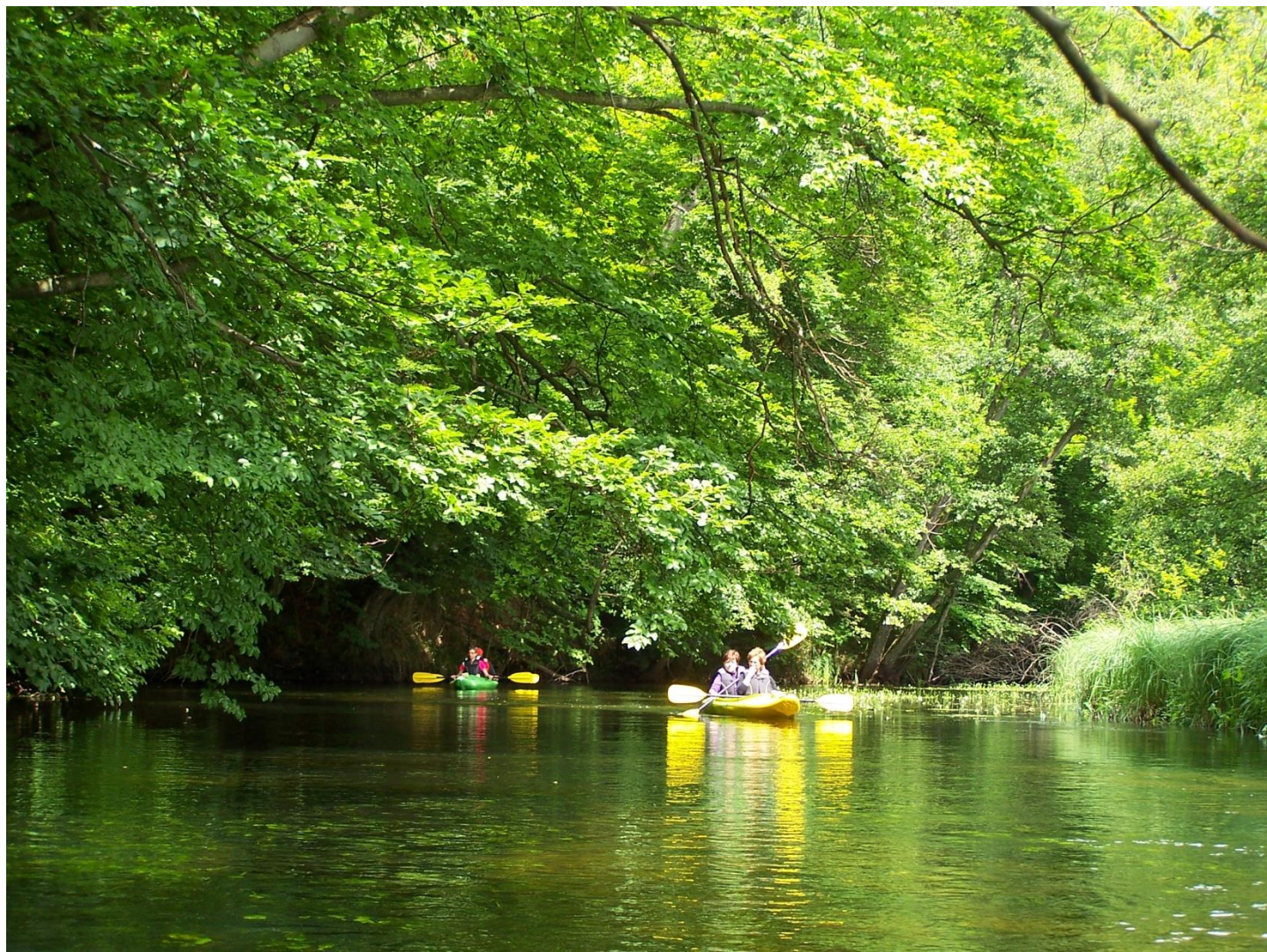

Drawa

Drawieński Park Narodowy (1990)

Lasy na terenie Parku zajmują 83% powierzchni. W większości są to lasy bukowe i dębowo-bukowe, a także bory sosnowe. Ponadto 10% powierzchni wodnej Parku zajmują jeziora wraz z rzekami.

Drawa

Drawieński Park Narodowy (1990)

Lasy na terenie Parku zajmują 83% powierzchni. W większości są to lasy bukowe i dębowo-bukowe, a także bory sosnowe. Ponadto 10% powierzchni wodnej Parku zajmują jeziora wraz z rzekami.

wydra

Gorczański Park Narodowy (1981)

Charakterystyczne dla Gorców są duże kompleksy leśne, występujące w dwóch piętrach roślinności: regłu dolnym i górnym.

Lasy stanowią aż 95% powierzchni parku, liczne w nich są drzewa w wieku powyżej 100 lat.

Gorczański Park Narodowy (1981)

Charakterystyczne dla Gorców są duże kompleksy leśne, występujące w dwóch piętrach roślinności: reglu dolnym i górnym.

Lasy stanowią aż 95% powierzchni parku, liczne w nich są drzewa w wieku powyżej 100 lat.

buczyna karpacka

Gorczański Park Narodowy (1981)

Charakterystyczne dla Gorców są duże kompleksy leśne, występujące w dwóch piętrach roślinności: reglu dolnym i górnym.

Gorczański Park Narodowy (1981)

Osobną grupę stanowią zespoły roślinne związane z polanami, na których występuje aż 130 gatunków związanych wyłącznie z polanami.

Park Narodowy Gór Stołowych (1993)

Nazwa **Góry Stołowe** odzwierciedla ich krajobraz, którego charakterystycznymi elementami są rozległe płaszczyzny zrównań i wznoszące się nad nimi, urwistymi ścianami, płaskie stoliwa skalnych bastionów.

Szczeliniec Wielki

Park Narodowy Gór Stołowych (1993)

Nazwa **Góry Stołowe** odzwierciedla ich krajobraz, którego charakterystycznymi elementami są rozległe płaszczyzny zrównań i wznoszące się nad nimi, urwistymi ścianami, płaskie stoliwa skalnych bastionów.

Szczeliniec Wielki

Park Narodowy Gór Stołowych (1993)

Nazwa **Góry Stołowe** odzwierciedla ich krajobraz, którego charakterystycznymi elementami są rozległe płaszczyzny zrównań i wznoszące się nad nimi, urwistymi ścianami, płaskie stoliwa skalnych bastionów.

Błędne Skałki

Park Narodowy Gór Stołowych (1993)

Nazwa **Góry Stołowe** odzwierciedla ich krajobraz, którego charakterystycznymi elementami są rozległe płaszczyzny zrównań i wznoszące się nad nimi, urwistymi ścianami, płaskie stoliwa skalnych bastionów.

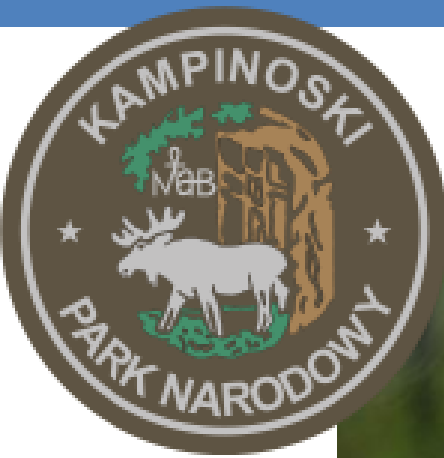
Kampinoski Park Narodowy (1959)

Wydmy powstałe w pradolinie Wisły i obszary bagienne są najbardziej charakterystycznymi elementami tutejszego krajobrazu. Wydmy Parku uważane są za najlepiej zachowany kompleks wydm śródlądowych w skali Europy.

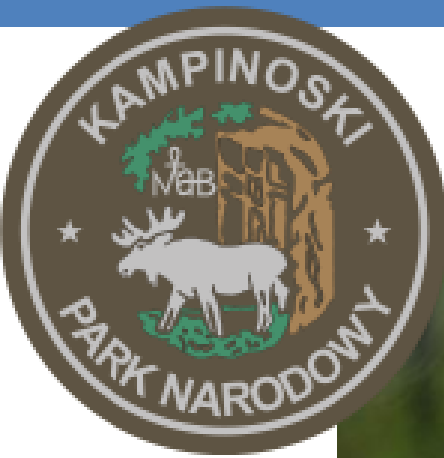
Kampinoski Park Narodowy (1959)

Wśród nich znajdują się gatunki przywrócone naturze: łoś – będący symbolem parku, bóbr oraz ryś.

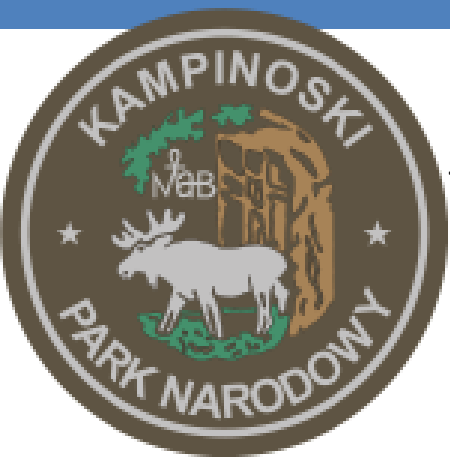
Kampinoski Park Narodowy (1959)

Wśród nich znajdują się gatunki przywrócone naturze: łoś – będący symbolem parku, bóbr oraz ryś.

Kampinoski Park Narodowy (1959)

Na terenie parku dozwolona jest turystyka piesza, rowerowa i konna. Służą jej znakowane szlaki turystyczne o długości około 360 km oraz **Kampinoski Szlak Rowerowy** o długości 144,5 km.

Karkonoski Park Narodowy (1959)

Od 2013 roku nowe logo

Krkonošský národní park (KRNAP) i Karkonoski Park Narodowy (KPN)

Goryczka trojeściowa - KRNAP

Dzwonek karkonoski - KPN

Karkonoski Park Narodowy (1959)

Wodospad Kamieńczyka jest najwyższym wodospadem polskich Sudetów. Woda spada tu trzema kaskadami z wysokości 27 m.

Karkonoski Park Narodowy (1959)

Wodospad Kamieńczyka jest najwyższym wodospadem polskich Sudetów. Woda spada tu trzema kaskadami z wysokości 27 m.

„Opowieści z Narnii”

Karkonoski Park Narodowy (1959)

W parku ochronie podlegają najcenniejsze przyrodniczo i najpiękniejsze krajobrazowo tereny: torfowiska wysokie, gołoborza, kotły polodowcowe

Śnieżne Kotły

Karkonoski Park Narodowy (1959)

Ciekawostką Parku jest muflon introdukowany na początku XX wieku z Korsyki.

Introdukcja – (wprowadzenie, wstęp) – wprowadzenie nierodzimego gatunku pochodzącego z innego geograficznie regionu, jako nowego elementu danej biocenozy.

Karkonoski Park Narodowy (1959)

2 miejsce pod względem ilości turystów – około 2 mln rocznie

Magurski Park Narodowy (1995)

Narwiański Park Narodowy (1996)

Symbolem Narwiańskiego Parku Narodowego jest błotniak stawowy

Narwiański Park Narodowy (1996)

Dolina Narwi – Polska Amazonia

Narwiański Park Narodowy (1996)

Narew na obszarze parku ma charakter **rzeki anastomozującej**, tworząc mozaikowy układ rozlewisk, siedlisk lądowych i bagiennych - nadaje jej to unikatowy charakter.

Rzeka anastomozująca - rzeka płynąca równocześnie wieloma korytami, o stałym przebiegu.

Narwiański Park Narodowy (1996)

Na terenie Parku występuje 58 zbiorowisk roślinnych. Przeważa roślinność bagienna - zbiorowiska wielkoturzycowe i szuwarowe. Na obrzeżach występują łąki, **olsy** i zarośla wierzbowe

Narwiański Park Narodowy (1996)

Najbardziej odwiedzany Park Narodowy w Polsce – około 12 tys. rocznie

Ojcowski Park Narodowy (1956)

Ojcowski Park Narodowy to najmniejszy Park Narodowy w Polsce. Bliskość Krakowa i Śląska sprawia, że jest on wyjątkowo łatwo dostępny dla zwiedzających. Ojcowski Park Narodowy ma charakter wyżynny, a jego główną atrakcją są formy krasowe, jak słynna Maczuga Herkulesa.

Ojcowski Park Narodowy (1956)

Najbardziej charakterystycznymi ssakami Parku są nietoperze. Spośród 25 gatunków żyjących w Polsce, na terenie OPN i najbliższej okolicy stwierdzono 17.

Ojcowski Park Narodowy (1956)

Utworami geologicznymi odznaczającymi się w rejonie Ojcowskiego Parku Narodowego są wapienie górnajurajskie, osiągające ok. 200 m miąższości, powstałe z nagromadzenia ogromnej ilości szczątków organizmów, które żyły w morzu jurajskim ok. 150 mln lat temu.

Zamek
w Ogródzieńcu

Ojcowski Park Narodowy (1956)

Utworami geologicznymi odznaczającymi się w rejonie Ojcowskiego Parku Narodowego są wapienie górn jurajskie, osiągające ok. 200 m miąższości, powstałe z nagromadzenia ogromnej ilości szczątków organizmów, które żyły w morzu jurajskim ok. 150 mln lat temu.

Jaskinia Łokietka

Pieniński Park Narodowy (1932)

Pieniński Park Narodowy zajmuje najcenniejsze pod względem krajobrazowym i przyrodniczym obszary Pienin Właściwych. Ma najwyższy wśród wszystkich polskich parków narodowych wskaźnik nasilenia ruchu turystycznego w przeliczeniu na 1 ha powierzchni.

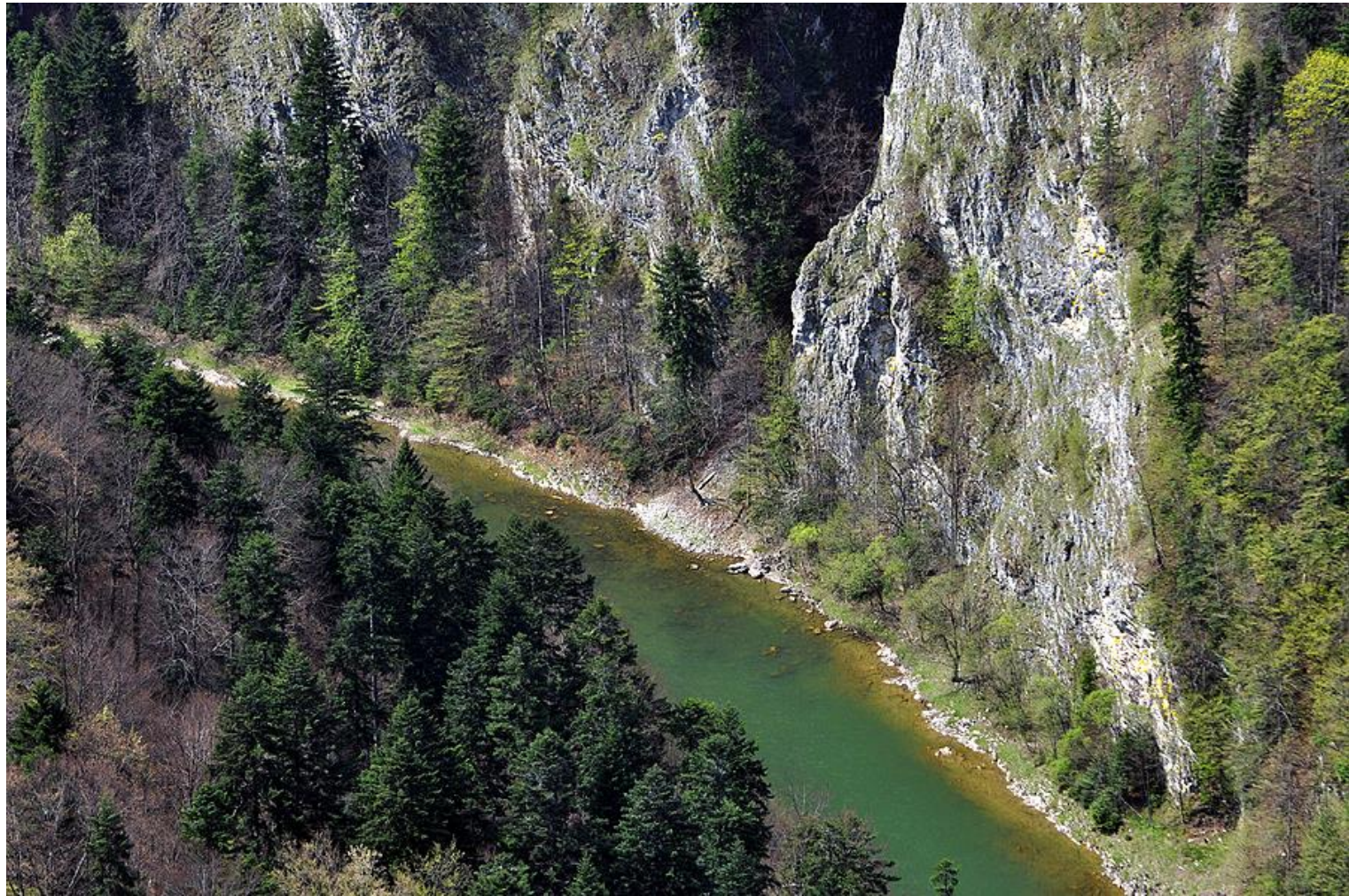
Trzy Korony i Facimiech

Pieniński Park Narodowy (1932)

Przełom Dunajca - znany szlak turystyczny, którym od dziesiątków lat organizowane są regularne spływy na tratwach, stanowiące atrakcję na skalę europejską.

Pieniński Park Narodowy (1932)

Przełom – odcinek doliny rzecznej o wąskim dnie i stromych zboczach, w którym ciek (rzeka) pokonuje przeszkodę obecną na jej drodze (np. pasmo górskie lub inna wypukłość terenu)

Pieniński Park Narodowy (1932)

Spływ Dunajcem

Pieniński Park Narodowy (1932)

Pienińskie łąki słyną z różnorodności motyli, ogólnie w Pieninach naliczono ich ok. 1600 gat. 6% z nich to ciepłolubne gatunki znane tylko z Pienin, lub bardzo rzadkie poza nimi. Najstłynniejszy z nich to endemiczny **niepylak apollo**

Poleski Park Narodowy (1990)

Obejmuje liczne bagna, torfowiska i jeziora krasowe oraz naturalne kompleksy leśne z bogactwem flory i fauny, znajdujące się na Równinie Łęczyńsko-Włodawskiej. Symbolem parku jest żuraw.

Poleski Park Narodowy (1990)

Poleski Park Narodowy to jeden z najbogatszych w ptactwo obszarów w kraju. Stwierdzono w nim występowanie około dwustu gatunków ptaków, z których około sto pięćdziesiąt to gatunki lęgowe. Wiele z nich to ptaki tak rzadkie jak **czapla biała** czy **czapla nadobna**. Licznie występuje także **bąk**, osiągając największe zagęszczenie w kraju

Poleski Park Narodowy (1990)

Żółw błotny w Poleskim Parku Narodowym

Poleski Park Narodowy (1990)

Obejmuje liczne bagna, torfowiska i jeziora krasowe oraz naturalne kompleksy leśne z bogactwem flory i fauny, znajdujące się na Równinie Łęczyńsko-Włodawskiej.

Poleski Park Narodowy (1990)

Spleja na jeziorze Moszne - kożuch roślin torfowiskowych występujący na wodzie w formie zarastającego brzegu lub rodzaj pływającej wyspy
Stanowi etap zarastania zbiornika wodnego, tworząc trzęsawisko.

Roztoczański Park Narodowy (1974)

W Roztoczańskim Parku Narodowym istnieje hodowla koników polskich. Koniki mogą biegać po specjalnym wyznaczonym terenie przeznaczonym na ten cel. Zwierzęta żyją tam bez ingerencji człowieka, dokarmiane są tylko w czasie zimy

Roztoczański Park Narodowy (1974)

W Roztoczańskim Parku Narodowym istnieje hodowla koników polskich. Koniki mogą biegać po specjalnym wyznaczonym terenie przeznaczonym na ten cel. Zwierzęta żyją tam bez ingerencji człowieka, dokarmiane są tylko w czasie zimy

Roztoczański Park Narodowy (1974)

Najbardziej zalesiony park narodowy w Polsce, grunty leśne pokrywają 95,5% powierzchni parku.

Roztoczański Park Narodowy (1974)

Jeden z największych europejskich węży, który swą nazwę zawdzięcza bogowi sztuki lekarskiej – Eskulapowi, należy do najbardziej zagrożonych wyginięciem gatunków polskiej fauny. Jego liczebność w Polsce oceniana jest zaledwie na kilkadziesiąt, może około 100 osobników

Roztoczański Park Narodowy (1974)

Roztocze zbudowane jest ze skał powstałych w kredzie – margli, opok i wapieni.

23

17

22

20

2

10

Słowiński Park Narodowy (1967)

Charakterystycznymi elementami Parku są przymorskie jeziora, bagna, łąki, torfowiska, nadmorskie bory i lasy, a przede wszystkim wydmy pas mierzei z ruchomymi wydmy. Symbolem Parku jest mewa srebrzysta

Słowiński Park Narodowy (1967)

Charakterystycznymi elementami Parku są przymorskie jeziora, bagna, łąki, torfowiska, nadmorskie bory i lasy, a przede wszystkim wydmy pas mierzei z ruchomymi wydмами.

Wydma Łącka

Słowiński Park Narodowy (1967)

Charakterystycznymi elementami Parku są przymorskie jeziora, bagna, łąki, torfowiska, nadmorskie bory i lasy, a przede wszystkim wydmy pas mierzei z ruchomymi wydrami.

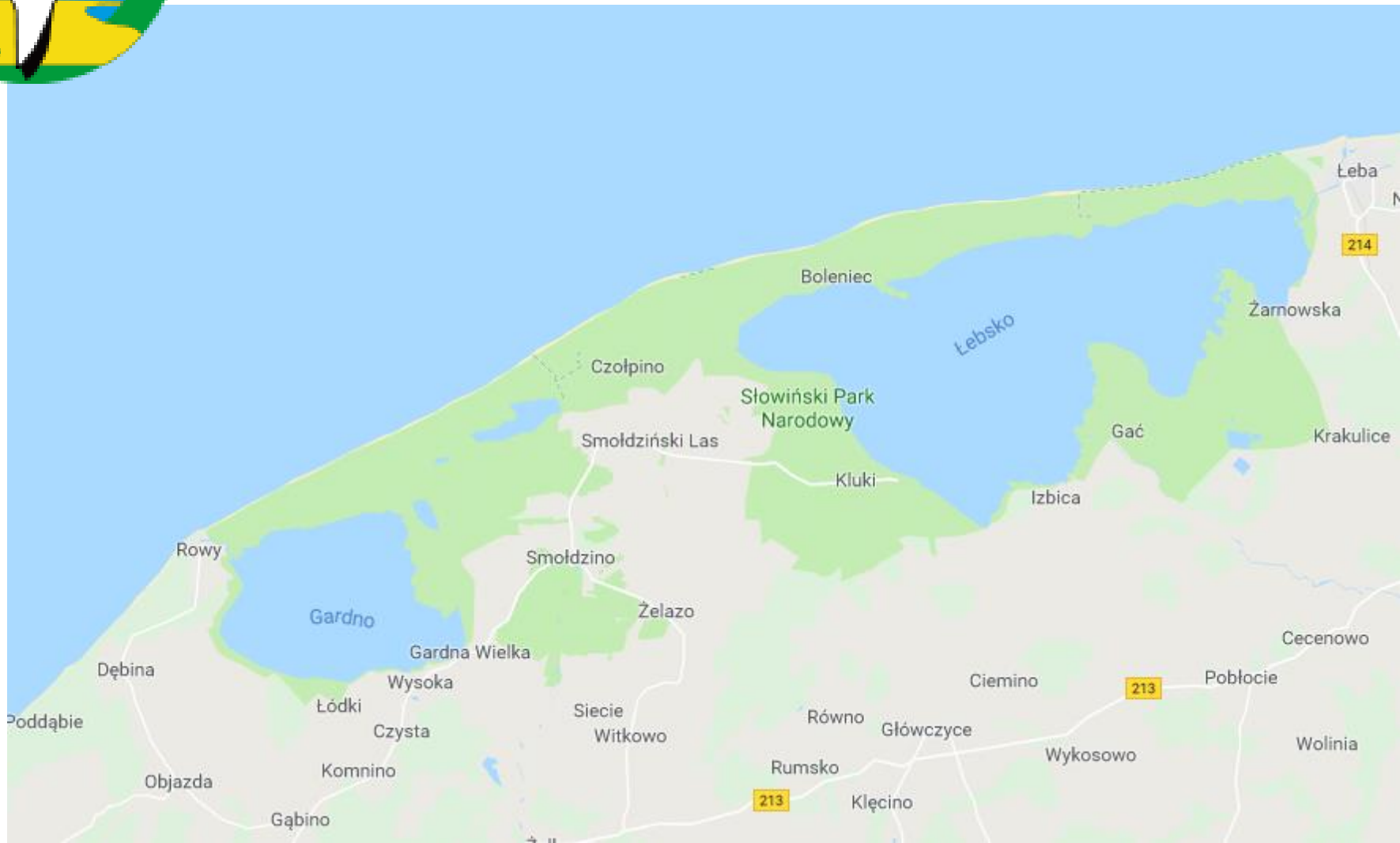

Słowiński Park Narodowy (1967)

Jeziro Łebsko - trzecie pod względem powierzchni jezioro w Polsce.

Łebsko , Gardno, Jezioro Dołgie Wielkie i Dołgie Małe

Świętokrzyski Park Narodowy (1950)

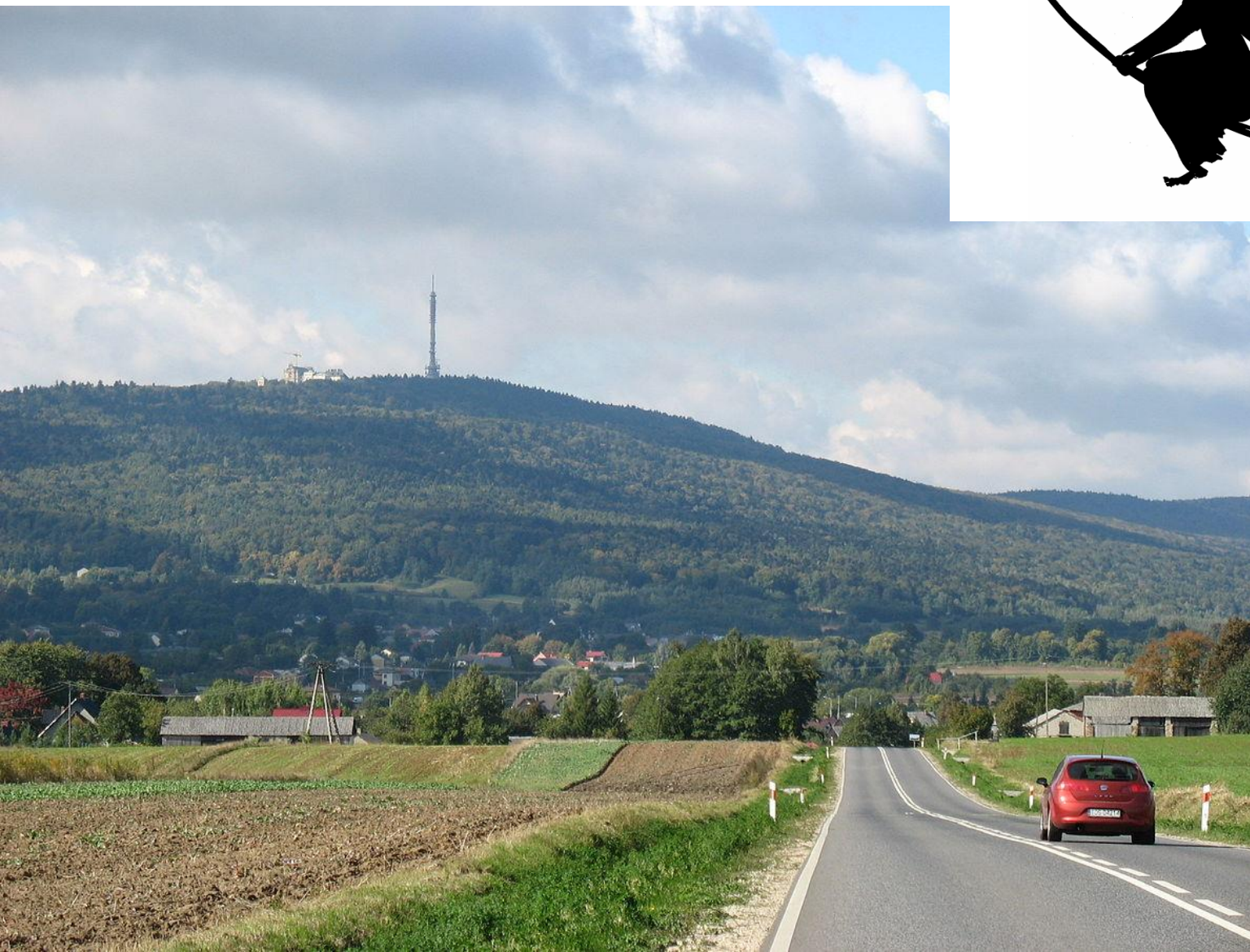
Park położony jest w centralnej części Gór Świętokrzyskich i obejmuje: pasmo Łysogór (z najwyższym szczytem Łysicą – 612 m n.p.m. i Łysą Górą – 595 m n.p.m.).

Łysica (612 m n.p.m.) jest najwyższym szczytem Gór Świętokrzyskich, a zarazem najniższym szczytem w Koronie Gór Polski.

Widok na Łysą Górę (Święty Krzyż, Łysiec)

Świętokrzyski Park Narodowy (1950)

Na grzbietach górskich występują charakterystyczne rumowiska skalne – **gołoborza**. Największe gołoborza znajdują się na Łysej Górze i na Łysicy. Powstały one w klimacie peryglacjalnym, który stworzył korzystne warunki do wietrzenia mrozowego.

Świętokrzyski Park Narodowy (1950)

W parku znajduje się 270-letnia jodła pospolita mierząca 51 m. i uważana jest za najwyższe drzewo w Polsce

Świętokrzyski Park Narodowy (1950)

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Tatry to jedyne w Polsce góry o charakterze alpejskim, jedyne w Polsce miejsce gdzie żyją kozice i świstaki. Żaden z polskich parków narodowych ani regionów geograficznych nie posiada też tak swoistej flory.

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Tatry to jedyne w Polsce góry o charakterze alpejskim, jedyne w Polsce miejsce gdzie żyją kozice i świstaki. Żaden z polskich parków narodowych ani regionów geograficznych nie posiada też tak swoistej flory.

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Tatry to jedyne w Polsce góry o charakterze alpejskim, jedyne w Polsce miejsce gdzie żyją kozice i świstaki. Żaden z polskich parków narodowych ani regionów geograficznych nie posiada też tak swoistej flory.

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Presja turystyczno-sportowo-rekreacyjna

Antropopresja – ogół działań człowieka (zarówno planowych i przypadkowych) mających wpływ na środowisko przyrodnicze.

Tatrzański Park Narodowy – najczęściej odwiedzany przez turystów (około 3 mln turystów rocznie)

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Presja turystyczno-sportowo-rekreacyjna

Antropopresja – ogół działań człowieka (zarówno planowych i przypadkowych) mających wpływ na środowisko przyrodnicze.

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Szarotka alpejska

Tatrzański Park Narodowy (1955)

Park Narodowy „Ujście Warty” (2001)

Najmłodszy park obejmuje rozlewiska u ujścia rzeki Warty do Odry.
Symbolem Parku jest gęś zbożowa.

Park Narodowy „Ujście Warty” (2001)

Park został założony dla ochrony unikatowych terenów podmokłych, rozległych łąk i pastwisk, które są jedną z najważniejszych w Polsce ostoją ptaków wodnych i błotnych.

Łabędź krzykliwy

Park Narodowy „Ujście Warty” (2001)

Jest to doskonałe miejsce do uprawiania turystyki pieszej oraz rowerowej. Można poruszać się po szlakach pieszych (np. „Mokradła”), szlakach rowerowych (np. „Na dwóch kółkach przez polder północny”). W parku znajduje się także dużo ścieżek przyrodniczych (np. „Ptasi szlak”).

Wielkopolski Park Narodowy (1957)

Wielkopolski Park Narodowy obejmuje ochroną **krajobraz polodowcowy** i typowe dla niego formy ukształtowania terenu: morenę czołową i denną, ozy, drumliny, wydmy, parowy i różne formy jezior: rynnowe, odpływowe i bezodpływowe.

Wielkopolski Park Narodowy (1957)

Wielkopolski Park Narodowy obejmuje ochroną **krajobraz polodowcowy** i typowe dla niego formy ukształtowania terenu: morenę czołową i denną, ozy, drumliny, wydmy, parowy i różne formy jezior: rynnowe, odpływowe i bezodpływowe.

Wielkopolski Park Narodowy (1957)

Wielkopolski Park Narodowy obejmuje ochroną **krajobraz polodowcowy** i typowe dla niego formy ukształtowania terenu: morenę czołową i denną, ozy, drumliny, wydmy, parowy i różne formy jezior: rynnowe, odpływowe i bezodpływowe.

Wielkopolski Park Narodowy (1957)

Głaz Leśników – głaz narzutowy, zlokalizowany na terenie Wielkopolskiego Parku Narodowego, upamiętniający polskich leśników.
Waga – ponad 20 ton

Wigierski Park Narodowy (1989)

Pierwsze rzeczywiste działania ochronne podjęto w rejonie wigierskim dopiero w latach 50. w celu ochrony **bobrów** (wówczas praktycznie w Polsce wyniszczonych), które przybyły tam z terenów Związku Radzieckiego.

Wigierski Park Narodowy (1989)

Jeziora reprezentują szeroką gamę typów limnologicznych, różniących się pomiędzy sobą żyznością, termiką i koncentracją związków humusowych. Osobliwością wśród nich są dystroficzne jeziora śródleśne, tzw. **suchary**

23

17

5

22

3

12

2

20

21

9

15

10

8

18

16

1

13

7

14

19

11

4

Woliński Park Narodowy (1960)

Dominującym krajobrazem jest pasmo wzniesień moreny czołowej graniczące z morzem i zalewem. Najwyższe aktywne klify osiągają wysokość 95 m.

Woliński Park Narodowy (1960)

Fauna wyspy jest bardzo zróżnicowana i bogato reprezentowana przez gatunki rzadkie. Przez Wolin przebiega główny szlak przelotu ptaków wzdłuż wybrzeża Bałtyku.

Bielik zwyczajny – gatunek dużego ptaka drapieżnego z rodziny jastrzębiowatych

Woliński Park Narodowy (1960)

Jezioro Turkusowe - kryptodepresyjne

Woliński Park Narodowy (1960)

Zagroda Pokazowa Żubrów

